

Arrest

“DIT ARREST WERD VERBETERD DOOR HET ARREST NR 290625 van 20/06/2023”

nr. 290 495 van 19 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13/C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2023.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. FADILI en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Marokkaanse nationaliteit te hebben en sedert maart 2020 in België te verblijven, dient op 28 april 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord via een videoconferentie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 22 mei 2023.

1.2. De commissaris-generaal neemt op 30 mei 2023 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing die ter kennis wordt gebracht op 31 mei 2023 en die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.B., verklaarde over de Marokkaanse nationaliteit te beschikken en te zijn geboren in Dar El Kebdani (provincie Driouch, regio Oriental) op 20 april 1994. U woonde vanaf uw kindertijd in de plaats Selouane (provincie Nador, regio Oriental), samen met uw vader, moeder en 3 broers. U bent tot de 4de klas naar school gegaan, maar daarna mocht u niet verder studeren van uw familie. U bleef sindsdien gewoon thuis. Toen u ongeveer 9 jaar oud was vertrok uw vader vanuit Marokko naar Frankrijk, omdat hij in Europa wilde wonen. Hij is tot op heden woonachtig in Lille, waar hij als schoonmaker in hotels werkzaam is. Ook uw broers verlieten in de loop van uw jeugd Marokko, en zij vestigden zich in België. In 2017 verliet uw moeder ten slotte ook Marokko, nadat uw broer gezinshereniging in België voor uw moeder had aangevraagd. Hoewel uw ouders apart wonen zijn zij niet gescheiden.

U bent na het vertrek van uw moeder bij S., uw tante langs vaderszijde gaan wonen. Zij woonde ook in Selouane, samen met haar echtgenoot en 2 kinderen. U werd er slecht behandeld. U moest er kuisen, en u werd geslagen. Ook de andere zus van uw vader, Y., woonde vaak in bij S.. Y. woonde zowel in Frankrijk als in Marokko. De zoon van Y., A. H., woonde in Frankrijk en is een Frans staatsburger. Tijdens een vakantie van A. in Marokko maakte hij u duidelijk dat hij met u wilde trouwen. Jullie trouwden in Marokko in juni 2018. Nadat A. terugkeerde naar Frankrijk regelde hij vervolgens vanuit Frankrijk dat u middels gezinshereniging bij hem kon komen wonen. U kon zo op 3 december 2019 naar Lille verhuizen, waar A. woont.

Uw leven met A. was echter allesbehalve wat u ervan verwachtte. U had als wens te kunnen studeren en werken in Frankrijk, maar A. sloot u thuis op en sloeg u. Bovendien was A. een druggebruiker. Op een dag in mei of juni 2020 kwam A. dronken naar huis en sloeg hij u. Hij eiste vervolgens geld van u. Omdat u geen geld had kon u hem ook niets geven. Hij zette u vervolgens op straat. U kon bij uw vader, die ook in Lille woont, terecht. Sindsdien werd u via whatsapp bedreigd door A. en zijn familie. U bleef zo'n 15 dagen bij uw vader, alvorens u op eigen houtje naar België trok. Daar ging u bij uw moeder en broer wonen. U wilde toen eigenlijk terugkeren naar Frankrijk om uw papieren in orde te brengen, maar A. had de aanvraag tot scheiding ingediend aan het einde van 2020.

Omdat u niet bij uw broer kon blijven ging u een eigen woning huren in hetzelfde dorp als uw broer. U vond ook werk en volgde een inburgeringscursus in België. Op 4 juni 2021 diende uw schoonzus N. B. (rijksregisternummer X) een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een EUBurger in, om als gezin herenigd te worden met N. en uw broer M.B. (rijksregisternummer X). Deze aanvraag werd echter geweigerd op 2 december 2021. Op 7 december 2021 ontving u een bevel om het grondgebied te verlaten. Uw schoonzus N. diende op 10 december 2021 nog een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een EU-burger in voor u. Ook deze aanvraag werd geweigerd, op 17 mei 2022. U ontving nog een bevel om het grondgebied te verlaten op 19 mei 2022, en er werd u toen tevens een inreisverbod van 3 jaar opgelegd. Op 31 mei 2022 diende uw schoonzus N. een 3de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een EU-burger in. De vorige weigeringen, en het inreisverbod indachtig, werd deze 3de aanvraag niet in overweging genomen. Op 19 juli 2022 diende u een aanvraag tot verblijf in via de burgemeester van Pelt, op basis van uw familieleven, uw privéleven en uw duurzame lokale verankering in Pelt. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) besliste op 20 oktober 2022 dat dit verzoek onontvankelijk was.

Omdat bij een controle door de Belgische autoriteiten op 20 december 2022 werd vastgesteld dat u zich illegaal op het Belgische grondgebied bevond, en er werd geacht dat u niet vrijwillig zou terugkeren naar Marokko, werd u overgebracht naar het gesloten centrum van Brugge (CIB), met het oog op uw verwijdering van het Belgische grondgebied.

Op 23 januari 2023 diende uw advocaat een beroep in tegen de beslissing om u op te sluiten en te repatriëren. Er werd een poging gedaan om u te repatriëren naar Marokko, maar deze werd geannuleerd, omdat u een verzoek om internationale bescherming in België indiende op 28 april 2023.

U legde verschillende documenten neer in het kader van uw verschillende aanvragen voor een verblijfskaart. Deze documenten bevinden zich alle in uw administratief dossier. U legde geen nieuwe documenten neer in het kader van uw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt.

Gevraagd om uw vrees voor vervolging ten opzichte van Marokko te duiden, verklaarde u bijzonder kort dat u "hier de bedreigingen uit Marokko" kreeg (NPO, P.10). U gaf aan dat u in Marokko "met de dood bedreigd" werd (NPO, P.10). Desgevraagd legde u uit dat de tantes van uw ex-man vanuit Marokko u zouden bedreigd hebben, omdat "het mijn bedoeling was om naar Europa te gaan" (NPO, P.10). Er kunnen verschillende vraagtekens bij deze vermeende vrees voor vervolging worden geplaatst.

Vooreerst is de reden voor deze bedreigingen bijzonder onduidelijk. Volgens uw verklaringen begonnen deze bedreigingen immers nadat uw ex-man dronken was thuisgekomen en u vroeg "om hem geld te geven" (NPO, P.7). Nadat u bij hem was gaan wonen mocht u "van hem niet naar buiten gaan", en had u dus ook geen geld (NPO, P.7). Hoewel uw ex-man wist dat u geen geld had, vroeg hij "toch om hem geld te geven" (NPO, P.7). U werd die avond geslagen en op straat gezet. Op de koop toe bedreigde hij u sindsdien "gewoon constant met de dood" (NPO, P.8). Het is bijzonder onduidelijk waarom uw toenmalige echtgenoot u vervolgens lastig viel en met de dood bedreigde. Immers had u steeds gedaan wat hij vroeg, en had hij u op straat gezet. Ook u "weet niet waarom" uw ex-man u sindsdien bedreigde (NPO, P.8).

Voorts zijn ook uw verklaringen over de personen die deze bedreigingen uitten niet helemaal duidelijk. Omdat u had verklaard dat uw ex-man een druggebruiker was, en zijn druggebruik door iedereen gekend was (NPO, P.8), werd u gevraagd of uw ex-man de steun van de familie genoot in zijn conflict met u. U verklaarde van wel: "Ja, hij blijft hun zoon dus ze steunden hem" (NPO, P.9). U verduidelikte dat dit "zijn ouders en de broers [...] in Frankrijk" betrof (NPO, P.9). Toen u daarna naar uw vrees ten opzichte van Marokko werd gevraagd, verklaarde u pas dat ook de tantes van uw ex-man vanuit Marokko u zouden bedreigd hebben, omdat "het mijn bedoeling was om naar Europa te gaan" (NPO, P.10). Desgevraagd bleek het om 1 tante te gaan, namelijk S. (NPO, P.10).

Het is echter weinig aannemelijk dat S. u jarenlang vanuit Marokko bedreigde omdat u haar neef A., uw ex-man, zou gebruikt hebben om naar Europa te komen. Zo had A. met de scheiding ook de basis voor uw recht op verblijf in Frankrijk opgeheven. Toen u dit werd voorgelegd was uw antwoord bijzonder ontwijkend: "Na de echtscheiding werd ik via whatsapp bedreigd" (NPO, P.10). Het is dan ook allesbehalve duidelijk waarom S. u zou verwijten A. te hebben gebruikt voor een verblijfsrecht in Europa, wanneer A. uw verblijfsrecht op eigen initiatief had opgeheven. Bovendien is het opvallend dat S. binnen dit conflict de kant zou hebben gekozen van een gekend druggebruiker.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u merkwaardig genoeg geen enkel WhatsAppbericht met dreigementen van S., of van een ander familielid, kon voorleggen. Het is vooreerst al bijzonder opvallend dat zij u per WhatsApp bedreigde, aangezien het eenvoudig is om nummers te blokkeren. Hoe zij uw nummer tout court bemachtigden is al even bevreemdend: "Ja, ze hebben mijn telefoonnummer gekregen, en ze blijven dreigementen sturen" (NPO, P.11). Die situatie zou hebben voortgeduurd "tot mijn komst naar het centrum eigenlijk. Ik ben toen van nummer veranderd" (NPO, P.11). Het is allesbehalve geloofwaardig dat u ondanks een veelheid aan bedreigingen er tot uw komst naar het centrum nooit aan zou gedacht hebben om van nummer te veranderen. Gevraagd waarom u toen dan wel van nummer veranderde, verklaarde u: "Ik kreeg een nummer van het centrum" (NPO, P.11). Het is echter volstrekt onduidelijk waarom u geen WhatsAppberichten met dreigementen kon voorleggen louter omdat u een nieuw nummer kreeg van het centrum. Toen u hiernaar gevraagd werd zei u dat uw telefoon "in beslag genomen" werd (NPO, P.11). U ging verder dat u "toen een abonnement" had, maar dat "na mijn opsluiting [...] alles verwijderd" is (NPO, P.11). Toen u werd gezegd dat er na het niet-betalen of opzeggen van een abonnement geen WhatsAppberichten verwijderd worden van uw telefoon, gaf u weer een andere verklaringen: "Het werd geblokkeerd" (NPO, P.11). Ten slotte verklaarde u dat toen u uw telefoon terugkreeg van het centrum nadat die in beslag was genomen alles verwijderd was: "Ik weet het niet. Het

nummer was geblokkeerd en het toestel werkte niet meer" (NPO, P.11). U legde een veelheid aan tegenstrijdige en bijzonder ongeloofwaardige verklaringen af in een poging te verklaren waarom u geen WhatsAppberichten met bedreigingen kon voorleggen. Aldus ondermijnt u de geloofwaardigheid van uw asielrelaas danig.

Hoewel u verder aangaf dat u "niemand in Marokko" hebt (NPO, P.10), dient erop te worden gewezen dat u kan terugvallen op een familiaal netwerk dat u in Marokko kan ondersteunen, zoals in het verleden al is gebleken toen uw broer vanuit België de huur voor u betaalde in Marokko (NPO, P.5). Ook in België genoot u financiële steun van uw broer en schoonzus (aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een EU-burger in dd. 4 juni 2021, zie administratief dossier). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat die steun niet zou kunnen verdergezet worden indien u in Marokko verblijft. Bovendien woonde u in België alleen (NPO, P.15) en wist u er werk te vinden (werkaanbieding GK Clean, zie administratief dossier), hetgeen aantoont dat u over enige zelfredzaamheid beschikt. Er kan dan ook van u verwacht worden dat u zich als volwassen vrouw zelfstandig kan vestigen in uw land van herkomst. Er werden dan ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou moeten blijken dat u bij een terugkeer naar Marokko in een onmenselijke of vernederende situatie zou terechtkomen, waardoor u een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Overigens had u in het kader van uw gehoor met de politie bij uw vasthouding, op datum van 20 december 2022, verklaard dat u "nog familie in Marokko" hebt (vraag 9, formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling, zie administratief dossier). Nog in datzelfde interview had u verklaard dat u in België was omdat u het hier leuk vindt. Gevraagd waarom u niet terugkeerde naar uw land van herkomst antwoordde u: "Hier is het leuker dan in mijn thuisland" (respectievelijk vragen 2 en 4, formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling, zie administratief dossier). Hieruit kan bezwaarlijk worden afgeleid dat er een gegronde vrees voor vervolging ten opzichte van Marokko in uw hoofd bestaat.

Er dient ten slotte nog te worden opgemerkt dat de laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming in België eveneens de ernst van de door u ingeroepen vrees ondermijnt. Rekening houdend met de vaststelling dat u pas na een verblijf van 3 jaar in België èn pas op het moment dat er een poging tot repatriëring naar Marokko gepland stond, besloot om internationale bescherming aan te vragen, maakt dat er ernstige vragen dienen te worden gesteld betreffende uw nood aan bescherming. Er kan immers worden verondersteld dat u, indien u werkelijk meent dat u in Marokko een reëel risico op ernstige schade loopt, dit direct kenbaar zou hebben gemaakt van bij uw aankomst in België, of minstens op het moment dat u werd aangehouden en overgebracht naar het centrum voor illegalen te Brugge (CIB). Echter wachtte u nog meer dan 4 maanden met het indienen van een verzoek om internationale bescherming nadat u aankwam in het CIB. Nochtans had uw advocaat aangegeven dat uit uw gesprekken met hem bleek dat uw vrees ten opzichte van Marokko zeer reëel werd, en dat het was vanaf het moment dat u "werd aangehouden en opgesloten dat zij zich ervan bewust werd dat die vrees er is" (NPO, P.16). U verklaarde zelf tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u zo lang geen verzoek om internationale bescherming had ingediend, omdat u bang was (NPO, P.12). Dat gevoel bleef ook toen u in België was nadat u uw gewelddadige echtgenoot ontvlucht was, waardoor u ook in België geen verzoek om internationale bescherming indiende: "Ik verbleef toen bij mijn moeder en ik was bang" (NPO, P.12). Toen u kort daarna werd gevraagd of u eraan had gedacht klacht in te dienen tegen uw schoonfamilie voor die bedreigingen, was uw antwoord in tegenstrijd met voorgaande verklaring: "Ik heb het niet gedaan omdat ik me hier veilig voelde omdat mijn broers hier zijn" (NPO, P.13). Er dient dan ook te worden benadrukt dat, gezien de late timing ervan, uw verzoek om internationale bescherming duidelijk wordt beschouwd als een loutere poging om uw repatriëring naar Marokko te vermijden. Uw tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de reden voor dit laattijdige indienen van een verzoek om internationale bescherming bevestigen deze vaststelling.

Bij de DVZ had u verklaard dat "als jullie mij willen terugsturen, stuur mij dan naar Frankrijk want daar kan ik bij mijn vader wonen" (vraag 8, vragenlijst CGVS, zie administratief dossier). Deze uitspraak is bijzonder bevreemdend. Uit uw verklaringen bleek immers duidelijk dat uw problemen hun oorzaak vonden bij uw exman, zijn ouders en broers, die allen in Frankrijk, en voor een groot deel zelfs in Lille wonen, net zoals uw vader (zie supra). Het is dan ook bevreemdend dat, indien uw problemen met uw ex-man waarachtig zijn, u liever in dezelfde stad als uw ex-man zou wonen dan te worden teruggestuurd naar uw land van herkomst, waar u geenszins verplicht zou worden om bij uw tante te wonen die u in haar steun voor haar neef ook bedreigingen zou hebben opgestuurd. Hieruit dient wederom te worden vastgesteld dat er geen geloof aan uw problemen kunnen worden gehecht.

Op basis van bovenstaande elementen dient dan ook te worden geconcludeerd dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève bestaat of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Zij betoogt dat uit haar verklaringen blijkt dat zij in haar herkomstland slecht werd behandeld en meermaals het slachtoffer is geworden van diverse mishandelingen. Zij kampt nog steeds met psychologische en traumatische gevolgen van die gebeurtenissen. Zij stelt dat zij na de scheiding met haar partner verschillende doodsb bedreigingen ontving van haar ex-schoonfamilie waardoor er een reëel risico bestaat dat zij blootgesteld zal worden aan ernstige schade in haar land van herkomst. Zij meent duidelijk elementen naar voren te hebben gebracht omtrent de redenen waarom zij vervolgd wordt door de tantes van haar ex-partner, namelijk omdat zij van oordeel waren dat zij geen serieuze intenties had met haar echtgenoot. Het staat volgens haar vast dat de doodsb bedreigingen, die uitgaan van de familieleden, realiteit zullen worden indien zij terugkeert naar Marokko.

Volgens haar blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat verweerder rekening heeft gehouden met haar verklaringen of er enigszins een interpretatie aan heeft gegeven. Zij geeft aan heel wat traumatische ervaringen te hebben opgelopen in haar herkomstland, waardoor die situatie een buitengewone omstandigheid uitmaakt die ertoe zal leiden dat zij bij terugkeer naar Marokko buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie zal terechtkomen van voortdurende vrees. Zij verwijt verweerder haar problemen bij terugkeer niet onderzocht te hebben.

M.b.t. de laattijdigheid van haar beschermingsverzoek merkt zij op dat zij uitgelegd heeft waarom zij geen klacht heeft ingediend tegen haar ex-partner bij de Franse autoriteiten, namelijk omdat haar ex-partner haar zou vermoorden indien zij dit zou doen. Zij voegt toe geen bescherming gezocht te hebben bij de Marokkaanse autoriteiten omdat mishandeling er niet serieus genomen wordt. Zij verwijt verweerder niet de moeite genomen te hebben om te onderzoeken of zij al dan niet had kunnen profiteren van de bescherming van haar nationale autoriteiten. Eens aangekomen in België, had zij het gevoel dat zij veilig was en beschermd werd door haar broer en dat zij niet meer diende terug te keren naar Marokko. Nergens blijkt dat zij afstand wilde doen van het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Zij voegt toe dat haar vrees altijd heeft bestaan, maar dat zij zich hiervan pas bewust werd op het moment dat zij werd aangehouden. Zij erkent een zelfredzame vrouw te zijn, maar wijst erop dat zij geen contactpersonen of familieleden meer heeft in Marokko op wie zij kan terugvallen nu haar familieleden allemaal in het buitenland verblijven.

3. Nieuwe stukken

Er worden geen nieuwe stukken neergelegd.

4. Beoordeling

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en

tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoek(st)er om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en

specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoek(st)ers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Het vluchtrelaas van verzoeksters kan als volgt worden samengevat. Verzoekster vreest bij terugkeer naar Marokko gedood te zullen worden door de familieleden van haar ex-partner. Enerzijds voert zij aan dat zij reeds tijdens haar verblijf in Marokko mishandeld werd door haar ex-schoonfamilie en anderzijds dat zij, nadat zij haar echtgenoot in Frankrijk had vervoegd, ook door hem slecht werd behandeld.

4.3.2. Middels de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

- i) Er kunnen verschillende vraagtekens worden geplaatst bij verzoeksters vrees voor vervolging, waar zij stelt dat zij bedreigingen uit Marokko kreeg en zij met de dood bedreigd werd omdat het haar bedoeling was om naar Europa te gaan omdat (a) de reden voor die bedreigingen zeer onduidelijk blijft; (b) het niet helemaal duidelijk is wie die bedreigingen heeft geuit; (c) het weinig aannemelijk is dat S. haar jarenlang vanuit Marokko heeft bedreigd; (d) het merkwaardig is dat verzoekster geen enkel Whatsappbericht met dreigementen van S. of van een ander familielid kon voorleggen en haar uitleg hieromtrent niet overtuigt.
- ii) Verzoekster kan terugvallen op een familiaal netwerk in Marokko daar: (a) in het verleden haar broer vanuit België haar huur betaalde; (b) verzoekster in België ook geniet van financiële steun van haar broer en schoonzus, waardoor aangenomen kan worden dat die steun zal worden verdergezet bij terugkeer naar Marokko en zij toont aan over zelfredzaamheid te beschikken waardoor zij zich als volwassen vrouw zelfstandig kan vestigen in Marokko.
- iii) Uit haar verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij de politie n.a.v. haar vasthouding kan bezwaarlijk worden afgeleid dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat ten aanzien van Marokko nu zij (a) enerzijds verklaarde dat zij nog familie heeft in Marokko en ze in België is omdat het ze het hier leuker vindt (b) en zij anderzijds op de vraag, waarom zij niet kan terugkeren naar haar herkomstland, verklaarde dat het hier leuker is dan in haar thuisland.
- iv) De laattijdigheid van haar verzoek om internationale bescherming ondermijnt de ernst van de door verzoekster ingeroepen vrees nu zij (a) pas na een verblijf van drie jaar in België een beschermingsverzoek heeft ingediend en (b) na haar aanhouding nog meer dan vier maanden heeft gewacht met het indienen van een beschermingsverzoek.
- v) Uit verzoeksters verklaring afgelegd bij de DVZ, dat zij liever naar Frankrijk dan naar Marokko wordt gestuurd, terwijl zij verklaarde dat haar problemen hun oorzaak vonden bij zijn ex-man, zijn ouders en broers die allen in Frankrijk wonen, blijkt dat er geen geloof aan haar problemen kan worden gehecht.

4.3.3. De bestreden beslissing motiveert terecht dat verzoekster de aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt en dat zij niet aannemelijk maakt dat zij Marokko heeft verlaten omwille van een persoonlijke gegronde vrees voor vervolging of voor een reëel risico op ernstige schade. Verzoekster beperkt zich in het verzoekschrift in wezen tot het herhalen van haar verklaringen, waar zij opnieuw stelt dat zij omwille van doodsb bedreigingen niet kan terugkeren naar Marokko, doch waarmee zij geenszins in

staat is om de concrete motieven in de bestreden beslissing te doen ombuigen, zoals verder *infra* besproken.

4.3.3.1. Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar gewezen wordt op het laattijdig karakter van verzoeksters beschermingsverzoek. Niet alleen wachtte verzoekster drie jaar na haar binnenkomst in het Rijk om een beschermingsverzoek in te dienen, bovendien wachtte zij meer dan vier maanden nadat zij van haar vrijheid werd beroofd met het oog op verwijdering naar Marokko vooraleer bescherming te vragen bij de Belgische autoriteiten. Ook na haar aankomst in Frankrijk liet zij na er een beschermingsverzoek in te dienen. De commissaris-generaal oordeelt dienaangaande op goede gronden wat volgt: *"Er dient ten slotte nog te worden opgemerkt dat de laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming in België eveneens de ernst van de door u ingeroepen vrees ondermijnt. Rekening houdend met de vaststelling dat u pas na een verblijf van 3 jaar in België en pas op het moment dat er een poging tot repatriëring naar Marokko gepland stond, besloot om internationale bescherming aan te vragen, maakt dat er ernstige vragen dienen te worden gesteld betreffende uw nood aan bescherming. Er kan immers worden verondersteld dat u, indien u werkelijk meent dat u in Marokko een reëel risico op ernstige schade loopt, dit direct kenbaar zou hebben gemaakt van bij uw aankomst in België, of minstens op het moment dat u werd aangehouden en overgebracht naar het centrum voor illegalen te Brugge (CIB). Echter wachtte u nog meer dan 4 maanden met het indienen van een verzoek om internationale bescherming nadat u aankwam in het CIB. Nochtans had uw advocaat aangegeven dat uit uw gesprekken met hem bleek dat uw vrees ten opzichte van Marokko zeer reëel werd, en dat het was vanaf het moment dat u "werd aangehouden en opgesloten dat zij zich ervan bewust werd dat die vrees er is" (NPO, P.16). U verklaarde zelf tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u zo lang geen verzoek om internationale bescherming had ingediend, omdat u bang was (NPO, P.12). Dat gevoel bleef ook toen u in België was nadat u uw gewelddadige echtgenoot ontvlucht was, waardoor u ook in België geen verzoek om internationale bescherming indiende: "Ik verbleef toen bij mijn moeder en ik was bang" (NPO, P.12). Toen u kort daarna werd gevraagd of u eraan had gedacht klacht in te dienen tegen uw schoonfamilie voor die bedreigingen, was uw antwoord in tegenstrijd met voorgaande verklaring: "Ik heb het niet gedaan omdat ik me hier veilig voelde omdat mijn broers hier zijn" (NPO, P.13). Er dient dan ook te worden benadrukt dat, gezien de late timing ervan, uw verzoek om internationale bescherming duidelijk wordt beschouwd als een loutere poging om uw repatriëring naar Marokko te vermijden. Uw tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de reden voor dit laattijdige indienen van een verzoek om internationale bescherming bevestigen deze vaststelling."*

Indien verzoekster werkelijk vreest voor vervolging en hiervoor haar land van herkomst heeft verlaten, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen, ook al heeft zij angst dat haar aanvraag zal worden afgewezen. Dat verzoekster naliet dit te doen en zij zeer lang talmde (drie jaar) na haar aankomst in België alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofd en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid. Waar verzoekster in haar verzoekschrift tracht te verantwoorden waarom zij geen klacht in Frankrijk tegen haar ex-partner heeft ingediend, stellende dat zij bang was voor haar ex-man, biedt dit geen antwoord op haar nalatig gedrag i.v.m. het indienen van een beschermingsverzoek in België. Bovendien strookt dit niet met haar verklaringen, nu zij aangaf dat zij in Frankrijk wel klacht wilde indienen, maar dit niet deed omdat zij de taal niet sprak (NPO, p. 13). Haar vermeende vrees om de nodige te stappen te zetten in Frankrijk, wordt bovendien onderuit gehaald door haar verklaringen die zij aflegde bij de DVZ en die luiden als volgt: *"als jullie mij willen terugsturen, stuur mij dan naar Frankrijk, want daar kan ik bij mijn vader wonen"* (AD CGVS, vragenlijst CGVS, punt 3.8). In de bestreden beslissing werd hieromtrent op goede gronden als volgt gemotiveerd: *"Bij de DVZ had u verklaard dat "als jullie mij willen terugsturen, stuur mij dan naar Frankrijk want daar kan ik bij mijn vader wonen" (vraag 8, vragenlijst CGVS, zie administratief dossier). Deze uitspraak is bijzonder bevreemdend. Uit uw verklaringen bleek immers duidelijk dat uw problemen hun oorzaak vonden bij uw exman, zijn ouders en broers, die allen in Frankrijk, en voor een groot deel zelfs in Lille wonen, net zoals uw vader (zie supra). Het is dan ook bevreemdend dat, indien uw problemen met uw ex-man waarachtig zijn, u liever in dezelfde stad als uw ex-man zou wonen dan te worden teruggestuurd naar uw land van herkomst, waar u geenszins verplicht zou worden om bij uw tante te wonen die u in haar steun voor haar neef ook bedreigingen zou hebben opgestuurd. Hieruit dient wederom te worden vastgesteld dat er geen geloof aan uw problemen kunnen worden gehecht."* Verzoekster, die aangeeft naar Frankrijk te willen worden geleid, kan bezwaarlijk tegelijkertijd voorhouden dat zij gegronde redenen had om geen vertrouwen te hebben in de Franse asielinstanties. Dat verzoekster daarenboven maar liefst meer dan drie jaren na aankomst in België gewacht heeft om een beschermingsverzoek in te dienen, getuigt niet van een dringende nood aan bescherming en wordt in het verzoekschrift ook geenszins ontkracht. Haar betoog in het verzoekschrift,

dat zij nooit afstand heeft willen doen van het indienen van een verzoek om internationale bescherming en dat haar vrees altijd heeft bestaan, maar dat zij zich pas op het moment van haar aanhouding bewust is geworden van wat de ernstige gevolgen kunnen zijn, overtuigt hoegenaamd niet. Dit des te meer nu voorgaande niet strookt met haar verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud, waar zij op de vraag, waarom het zo lang geduurd heeft vooraleer zij een beschermingsverzoek indiende, antwoordde dat zij bang was (NPO, p. 12). Naast het feit dat zij geen reden kan geven waarom zij thans dan plots niet meer bang is en wel kon overgaan tot het indienen van een beschermingsverzoek, heeft het gegeven dat zij in haar verzoekschrift een andere versie van de feiten weergeeft, wederom tot gevolg dat de algehele geloofwaardigheid van haar relaas wordt ondermijnd.

Verzoekster brengt aldus geen dienstige elementen aan ter verklaring van het laattijdig indienen van haar beschermingsverzoek. Hierbij wijst de Raad erop dat haar verzoek niet wordt afgewezen louter op grond van het feit dat dit niet zo snel als mogelijk werd ingediend. Zoals blijkt uit de uiteenzetting *infra*, worden in de bestreden beslissing nog verschillende andere gronden aangehaald op basis waarvan wordt besloten dat verzoekster er niet in geslaagd is het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Dit neemt alleszins niet weg dat de omstandigheid, dat verzoekster pas op 28 april 2023, zijnde drie jaar na haar binnenkomst in België oftewel zijnde meer dan vier jaar na haar binnenkomst in Frankrijk oftewel meer dan vier maanden na haar vrijheidsberoving met het oog op verwijdering naar haar herkomstland, een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, een *contra*-indicatie vormt voor de algehele ernst en geloofwaardigheid van haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

4.3.3.2. Samen met de commissaris-generaal oordeelt de Raad dat verzoeksters verklaringen over de bedreigingen die geuit werden geenszins overtuigen. Niet alleen is het uiterst opmerkelijk dat zij zelf niet lijkt te weten waarom zij door haar ex-partner wordt bedreigd (NPO, p. 8), bovendien wordt de ernst van die bedreigingen ten stelligste ondermijnd waar zij, zoals *supra* reeds aangestipt (4.3.3.1.), verklaart dat zij teruggestuurd wenst te worden naar Frankrijk.

Indien verzoekster werkelijk bedreigd zou zijn geweest door de familie van haar ex-partner vanuit Marokko en vanuit Frankrijk via Whatsappberichten, kan het redelijkerwijze van haar worden verwacht dat zij hiervan enig bewijs kan voorleggen, *quod non*. Dit is des te opmerkelijker nu volgens haar eigen verklaringen er sprake is van een veelheid aan bedreigingen (NPO, p. 8-9-10). Waar zij verklaart deze berichten niet meer te hebben omdat zij na haar komst naar België een nieuwe telefoon kreeg (NPO, p. 10), valt dit niet te rijmen met haar verklaring dat zij na haar komst in België doodsbetreigingen heeft ontvangen omdat ze in Marokko haar telefoonnummer hebben bemachtigd (NPO, p. 11). Bovendien kan niet worden ingezien waarom verzoekster niet van nummer zou veranderen indien zij dermate zou worden bestookt met dreigberichten. Haar wisselende antwoorden op de vraag waarom zij niet eerder van nummer veranderde, waar zij eens verklaart dat haar telefoon in beslag werd genomen (NPO, p. 11) en dan weer dat haar telefoon werd geblokkeerd (NPO, p. 11), doet ten stelligste afbreuk aan het werkelijke bestaan van die dreigberichten. Bovendien is verzoekster niet éénduidig over de personen van wie die bedreigingen zouden uitgaan, nu zij eens spreekt van bedreigingen uit Marokko vanwege haar tantes omdat het de bedoeling was van haar om naar Europa te gaan (NPO, p. 10) om nadien, gevraagd wie haar precies bedreigde, te antwoorden dat het slechts gaat om één tante uit Marokko (NPO, p. 10-11). Verzoeksters wisselende verklaringen over de kern van haar asielrelaas, zijnde de bedreigingen uit Marokko en Frankrijk en het gebrek aan een plausibele verklaring voor het gebrek aan enig document ter ondersteuning ervan, doen de geloofwaardigheid van haar relaas verder op de helling plaatsen.

Verzoekster onderneemt in het verzoekschrift geen enkele poging om de motieven dienaangaande van de commissaris-generaal te weerleggen of te ontkrachten. Waar zij aanvoert dat zij in haar herkomstland slecht werd behandeld en meermaals het slachtoffer is geworden van diverse mishandelingen, zij na de scheiding met haar partner verschillende doodsbetreigingen ontving van haar ex-schoonfamilie en zij door de tantes van haar ex-partner bedreigd wordt omdat zij van oordeel waren dat zij geen serieuze intenties had met haar ex-partner, komt zij niet verder dan te volharden in haar eigen gezegden, zonder haar vrees *in concreto* aannemelijk te maken en de gevolgtrekkingen zoals weergegeven in de bestreden beslissing te weerleggen. De Raad acht de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig en maakt hen tot de zijne: "*Gevraagd om uw vrees voor vervolging ten opzichte van Marokko te duiden, verklaarde u bijzonder kort dat u "hier de bedreigingen uit Marokko" kreeg (NPO, P.10). U gaf aan dat u in Marokko "met de dood bedreigd" werd (NPO, P.10). Desgevraagd legde u uit dat de tantes van uw ex-man vanuit Marokko u zouden bedreigd hebben, omdat "het mijn bedoeling was om naar Europa te gaan" (NPO, P.10). Er kunnen verschillende vraagtekens bij deze vermeende vrees voor vervolging worden geplaatst.*

Vooreerst is de reden voor deze bedreigingen bijzonder onduidelijk. Volgens uw verklaringen begonnen deze bedreigingen immers nadat uw ex-man dronken was thuisgekomen en u vroeg "om hem geld te geven" (NPO, P.7). Nadat u bij hem was gaan wonen mocht u "van hem niet naar buiten gaan", en had u dus ook geen geld (NPO, P.7). Hoewel uw ex-man wist dat u geen geld had, vroeg hij "toch om hem geld te geven" (NPO, P.7). U werd die avond geslagen en op straat gezet. Op de koop toe bedreigde hij u sindsdien "gewoon constant met de dood" (NPO, P.8). Het is bijzonder onduidelijk waarom uw toenmalige echtgenoot u vervolgens lastig viel en met de dood bedreigde. Immers had u steeds gedaan wat hij vroeg, en had hij u op straat gezet. Ook u "weet niet waarom" uw ex-man u sindsdien bedreigde (NPO, P.8).

Voorts zijn ook uw verklaringen over de personen die deze bedreigingen uitten niet helemaal duidelijk. Omdat u had verklaard dat uw ex-man een druggebruiker was, en zijn druggebruik door iedereen gekend was (NPO, P.8), werd u gevraagd of uw ex-man de steun van de familie genoot in zijn conflict met u. U verklaarde van wel: "Ja, hij blijft hun zoon dus ze steunden hem" (NPO, P.9). U verduidelijkte dat dit "zijn ouders en de broers [...] in Frankrijk" betrof (NPO, P.9). Toen u daarna naar uw vrees ten opzichte van Marokko werd gevraagd, verklaarde u pas dat ook de tantes van uw ex-man vanuit Marokko u zouden bedreigd hebben, omdat "het mijn bedoeling was om naar Europa te gaan" (NPO, P.10). Desgevraagd bleek het om 1 tante te gaan, namelijk S. (NPO, P.10).

Het is echter weinig aannemelijk dat S. u jarenlang vanuit Marokko bedreigde omdat u haar neef A., uw ex-man, zou gebruikt hebben om naar Europa te komen. Zo had A. met de scheiding ook de basis voor uw recht op verblijf in Frankrijk opgeheven. Toen u dit werd voorgelegd was uw antwoord bijzonder ontwijkend: "Na de echtscheiding werd ik via whatsapp bedreigd" (NPO, P.10). Het is dan ook allesbehalve duidelijk waarom S. u zou verwijten A. te hebben gebruikt voor een verblijfsrecht in Europa, wanneer A. uw verblijfsrecht op eigen initiatief had opgeheven. Bovendien is het opvallend dat S. binnen dit conflict de kant zou hebben gekozen van een gekend druggebruiker.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u merkwaardig genoeg geen enkel WhatsAppbericht met dreigementen van S., of van een ander familielid, kon voorleggen. Het is vooreerst al bijzonder opvallend dat zij u per WhatsApp bedreigde, aangezien het eenvoudig is om nummers te blokkeren. Hoe zij uw nummer tout court bemachtigden is al even bevreemdend: "Ja, ze hebben mijn telefoonnummer gekregen, en ze blijven dreigementen sturen" (NPO, P.11). Die situatie zou hebben voortgeduurd "tot mijn komst naar het centrum eigenlijk. Ik ben toen van nummer veranderd" (NPO, P.11). Het is allesbehalve geloofwaardig dat u ondanks een veelheid aan bedreigingen er tot uw komst naar het centrum nooit aan zou gedacht hebben om van nummer te veranderen. Gevraagd waarom u toen dan wel van nummer veranderde, verklaarde u: "Ik kreeg een nummer van het centrum" (NPO, P.11). Het is echter volstrekt onduidelijk waarom u geen WhatsAppberichten met dreigementen kon voorleggen louter omdat u een nieuw nummer kreeg van het centrum. Toen u hiernaar gevraagd werd zei u dat uw telefoon "in beslag genomen" werd (NPO, P.11). U ging verder dat u "toen een abonnement" had, maar dat "na mijn opsluiting [...] alles verwijderd" is (NPO, P.11). Toen u werd gezegd dat er na het niet-betalen of opzeggen van een abonnement geen WhatsAppberichten verwijderd worden van uw telefoon, gaf u weer een andere verklaringen: "Het werd geblokkeerd" (NPO, P.11). Ten slotte verklaarde u dat toen u uw telefoon terugkreeg van het centrum nadat die in beslag was genomen alles verwijderd was: "Ik weet het niet. Het nummer was geblokkeerd en het toestel werkte niet meer" (NPO, P.11). U legde een veelheid aan tegenstrijdige en bijzonder ongeloofwaardige verklaringen af in een poging te verklaren waarom u geen WhatsAppberichten met bedreigingen kon voorleggen. Aldus ondermijnt u de geloofwaardigheid van uw asielrelaas danig." Waar verzoekster nog opwerpt in het verzoekschrift dat zij met psychologische en traumatische gevolgen kampt ten gevolge van de gebeurtenissen, laat zij na enig medisch stuk ter staving van haar gezegden neer te leggen. Gevraagd naar haar gezondheidstoestand verklaarde verzoekster mentaal uitgeput en angstig te zijn, doch ook dat ze niet naar een psycholoog of dokter wilt gaan (AD CGVS, verklaring DVZ 04.05.2023), punt 29), doch brengt geen stukken bij die dit kunnen onderschrijven. Ook uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud, blijkt dat er geen gewag gemaakt werd van een medische problematiek die het op gedegen wijze doorlopen van de asielprocedure zou verhinderen. Evenmin kunnen dergelijke elementen uit de notities worden ontwaard. Verzoekster komt aldus niet verder dan een loutere bewering, die geen steun vindt in de stukken van het rechtsplegingsdossier en aldus niet kan worden beschouwd als dienstig verweer.

De ernst van haar vermeende vrees wordt voorts ondermijnd i) door haar verklaring dat zij niet terugkeerde naar haar herkomstland omdat zij het hier leuk vindt en het hier leuker is dan in haar thuisland (AD CGVS, deel DVZ, Formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling, punten 3 en 5) en ii) door haar verklaring dat zij zelfs nadat zij door haar ex-man in Frankrijk op straat werd gezet, overwoog om terug te keren naar Frankrijk om er "documenten in orde te brengen". Indien verzoekster haar in Frankrijk verblijvende echtgenoot dermate zou vrezen, is het allerminst aannemelijk dat zij naar Frankrijk zou willen terugkeren. Dit klemmt des te meer nu zij zelf spreekt van een gebrek aan vertrouwen in de Franse instanties (zie supra).

Gelet op voorgaande, kan verzoekster hoegenaamd niet worden gevolgd waar zij meent dat er geen rekening werd gehouden met haar verklaringen of met de door haar voorgehouden problemen bij terugkeer niet onderzocht te hebben. Verzoekster laat bovendien na *in concreto* aan te duiden welke door haar geuite vrees niet zou zijn onderzocht.

4.3.3.3. Waar verzoekster nog opwerpt dat de Marokkaanse autoriteiten geen bescherming kunnen bieden, oordeelt de Raad dat, vermits verzoekster er niet in geslaagd is aan te tonen dat haar relaas en beweerde vrees, waarvoor zij meent zich op de bescherming van haar autoriteiten te moeten kunnen beroepen gegrond zijn, een desbetreffende nood aan nationale bescherming niet aan de orde is.

4.3.3.4. Vervolgens oordeelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster ervan getuigt een zelfredzame vrouw te zijn nu zij zelf toestemde met haar huwelijk (NPO, p. 6), zij zelf besloot om te gaan inwonen bij haar schoonfamilie (NPO, p. 5), zij erin slaagde om te reizen naar Frankrijk om aldaar haar man te vervoegen (NPO, p. 7) en zij vervolgens erin slaagde om zich naar België te begeven om haar andere familieleden te vervoegen (NPO, p. 10) en zij in België een relatie is begonnen met iemand waarmee zij van plan is om samen te leven (NPO, p. 14). Daarenboven heeft verzoekster melding gemaakt van familieleden die in Marokko verblijven. Zij verklaarde immers op datum van 20 december 2022 dat zij nog familie heeft in Marokko en dat haar ouders in Frankrijk verblijven (AD CGVS, deel DVZ, "Formulier ter bevestiging van het horen van een vreemdeling"). Door in het verzoekschrift voor te houden dat zij geen contactpersonen of familieleden meer heeft in Marokko op wie zij kan terugvallen nu haar familieleden allemaal in het buitenland verblijven, spreekt zij de stukken van het administratief dossier tegen. Haar wisselende verklaringen over het al dan niet hebben van contacten in haar herkomstland, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Haar betoog in het verzoekschrift is wederom niet van die aard om afbreuk te doen aan volgende pertinente motieven: *"Hoewel u verder aangaf dat u "niemand in Marokko" hebt (NPO, P.10), dient erop te worden gewezen dat u kan terugvallen op een familiaal netwerk dat u in Marokko kan ondersteunen, zoals in het verleden al is gebleken toen uw broer vanuit België de huur voor u betaalde in Marokko (NPO, P.5). Ook in België genoot u financiële steun van uw broer en schoonzus (aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een EU-burger in dd. 4 juni 2021, zie administratief dossier). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat die steun niet zou kunnen verdergezet worden indien u in Marokko verblijft. Bovendien woonde u in België alleen (NPO, P.15) en wist u er werk te vinden (werkaanbieding GK Clean, zie administratief dossier), hetgeen aantoonde dat u over enige zelfredzaamheid beschikt. Er kan dan ook van u verwacht worden dat u zich als volwassen vrouw zelfstandig kan vestigen in uw land van herkomst. Er werden dan ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou moeten blijken dat u bij een terugkeer naar Marokko in een onmenselijke of vernederende situatie zou terechtkomen, waardoor u een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Overigens had u in het kader van uw gehoor met de politie bij uw vasthouding, op datum van 20 december 2022, verklaard dat u "nog familie in Marokko" hebt (vraag 9, formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling, zie administratief dossier). Nog in datzelfde interview had u verklaard dat u in België was omdat u het hier leuk vindt. Gevraagd waarom u niet terugkeerde naar uw land van herkomst antwoordde u: "Hier is het leuker dan in mijn thuisland" (respectievelijk vragen 2 en 4, formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling, zie administratief dossier). Hieruit kan bezwaarlijk worden afgeleid dat er een gegronde vrees voor vervolging ten opzichte van Marokko in uw hoofde bestaat."*

4.3.3.5. Ter zitting voert verzoekster een nieuw middel aan, waar zij kritiek uit op het feit zij door de commissaris-generaal gehoord werd middels een videoconferentie. De Raad stelt vast dat verzoekster niet aantoonde waarom zij dit middel, dat geen betrekking heeft op een nieuw gegeven zoals omschreven in artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet, niet kon aanvoeren in het inleidend verzoekschrift. Het middel wordt niet dienstig aangevoerd.

4.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.5. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.6. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en van de Raad in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder doet de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar doet hij enkel uitspraak over de vraag of een verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

4.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster middels een videoconferentie door de commissaris-generaal uitvoerig werd gehoord in de aanwezigheid van een tolk Arabisch. Zij werd ook bijgestaan door haar raadsman. Tijdens het persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO